

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Carminvm Iacobi Albani Ghibbesii, Poetae Lavreati Caesarei, Pars Lyrica

Gibbes, James Alban

Romae, 1668

Ad Iac. Alb. Ghibbesii Poet. Lavr. Caes. Lyrām Clarorvm Virorvm
Symphonia.

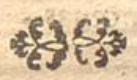
urn:nbn:de:hbz:466:1-13378

A D

IAC. ALB. GHIBBESII
POET. LAUR. CAES.

LYRAM
CLARORVM VIRORVM
SYMPHONIA.

BERNARDINVS CARD. SPADA *in Lyram & Caduceum pereruditi amici nostri, D. IACOBI ALBANI GHIBBESII, veri Musagetæ huius seculi.*

Hibbesio præstò est Phœbus, dū carmina pāngit
Aurea, Mercurius dūm sine lege tonat.
Et Venus, & Natus, teneros dum ludit amores:
Et Mars, dum celebrat fortia facta ducum.
Iure liber famâ resonabit hic vndiquè; Phœbi,
Mercurij, Veneris, Martis, Amoris honor.

IOANNES LVDOVICVS DE LA CERDA *ad D. IAC. ALB. GHIBBESIVM, alterum Escurtialis conditorum.*

O D E.

A Ngle, diuinis rutilans Camcenis,
Qui solum vertis patrium, daturus

No 2

188 AD GHIBBESII LYRAM

Nomen Hispanis, vt Iberus altâ
Luce nitescat :

Quid tuo Hispani dabimus cothurno ;
Vt queant tanto resonare filo ;
Vt queant iustis resonare fibris
Carmina laudis ?

Regna supremo decoras nitore
Nostra, dum magnum celebras Philippum ;
Cuius in tectis pietas refulget
Escurialis .

Festa tu nobis tribuis beata ,
Dum canis sacris (liceat vocare)
Versibus, toto sacra quæ relucet
Fulgura cælo :

O nimis felix Iacobe, felix
Neruus, & felix nimum sonoro
Plausus è plectro ! Superas Latinas
Angle, Camœnas .

THOMAS FARNABIUS ad Auctorem : De Parnasso Hippo
pogryphæo eleganter descripto Vaticanum Virgilij .

Q Vas nec Hyperborei, Rhiphæi nec iuga montis ,
Infesti nec Gryphes equis, luscivè Arimaspi
Nouerunt, gentis Graiæ mendacia, gemmas :
His Themis ornauit Graiensem, huc Gryphas, & aurum,
Transtulit huc gemmas, lauro Parnasside cincta ,
Pegaseis subuecta alis GHIBBESIA Clio,
Andini dextrè referans mysteria vatis,
Iungentur iam gryphes equis --- . Virg. Ecl. 8.

Ad IAC. ALB. GHIBBESII, vtriusque Apollinis filij,
vtramque laurum IOANNES RHODIVS, Danus .

O D E.

A T vos, Pierides, vos facili precor
Aspirate meis ingenio modis ;

Pleno

Pleno gurgite fontem
Laxet Pegasus vngulâ .

Auersus tenui Sirius æstuet
Venæ ; mentem agitat si furor entheus ;
Non lux omine vatum
Isthâs dignior occidit .

Qui regum vario carmine gloriam
Æternam meritis condidit, inclytus

Iam GHIBBESIVS orbi,
Aulâ clarus Iberiæ ,

Quo gaudet celebri ciue Britannia ,
Lingua multiplici promere si iuuat ,

Quæ non obuia cuiuis ,
Quos mores alij ferant :

Iam Pindi vegetus, nec nouus incola ,
Qui traxit fidibus nil minus Orpheo ,

Verbis eccè reponet
Herbas charus Apollini .

Non sic illi animos composuit lyra,
Vt nunc docta manus temperat inuida

Vitæ fila Sororum ,
Dum fatis dominabitur .

Felices hederæ, laurea quas recens
Lambit, vatis honos, & medici decus :

Non cortina filebit
Quæ GHIBBESIVS approbat .

De V. Cl. IACOBO ALBANO GHIBBESIO, Britanno,
medico & poëta celeberrimo, IO: LOTTI,

EPIGRAMMA:

Fortunat Latium patrijs peregrinus ab Anglis
Harmonicâ & medicâ Delius arte Deus .

Promus enim vitæ, febribus vel præpete tactu
Indicit subitam, morte fremente, fugam :

Si melos efformat, Furias oblita Megæra
Solvitur in choreas, murmure facta Charis :

AL-

Albion albentes posthac nè iactitet Alpes :

Albion, ALBANUM nomina tolle tui.

Scilicet Oceani fulges si filia maior,

Hoc tu terrarum maximam ciue micas.

Et velut extremis in fluctibus altera Delos,

Alterius Phœbi germine iurè tumes.

In laudem Authoris, eruditissimi Domini, D. IAC. AL-
BANI GHIBBESII, sui Collegæ, FRANCISCVS MACE-
DO, Lusitanus.

O D E

Q Vis delicati pectinis arbiter
 In tot sonores carmina diuidit ?

Seruatquè per omnes canendo

Pierium numeros tenorem ?

Seù dulce saphûs, seù graue Pindari

Genus sequatur, seù fide Teïa

Canter venustum, seù minaces

Stesichorî cieat Camœnas.

Nunc te sonantem prouocat aureo,

Alcæe, plectro ; nunc tibi concinit

Terpander, æquus ; nunc læcessit

Te, Latij fidicen canori.

Hic ille foetus, Gallica nobilem

Quem terra fudit stirpe Britannicâ,

Subtile cui gentes acutæ

Ingenij peperêre munus.

Hic, mentis altæ viuudus impetus

Per omne duxit quem genus artium,

Egitquè per gentes, per vrbes

Nôsse vias, documenta, mores.

Quicquid Platonis fert schola mobilis,

Seuera quicquid porticus inuehit

Zenonis, acri mente quicquid

Ille tulit Macedum magister ;

Et recta duxit quæ Samius senex

Secto bicornis tramite litteræ ;

Et quæ

CL. VIR. SYMPHONIA. 195

Et quæ Tarenti mensor affert

Ingenij monumenta, callet.

Testis tuarum circulus integer

Scientiarum. Mens tua colligit

Quæ sparsa totus seruat orbis:

Quin & adhuc Superos anhelas

Erroris expers: lumina purius

Hauris ab astris; nec magè corporis

Morbos relegas arte Coæ,

Quàm vitij animi mederis,

IACOBE: ciuem quem caput vrbium

Vrbs Roma fastis inseruit suis,

Mirata virtutes, beati

Ingenij venerata dotes.

In te vetustæ cernit imaginem

Spirare gentis. Temporis aurei

Tu reddis annos; docta surgit

Roma tuo rediuiua vultu.

Te Spada magni nominis, & sequax

Aeternitatis purpureus pater,

Clarusquè Mecænas, Latinæ

Præsidium columenquè Musæ;

Cui lingua Tullij contigit aurea,

Cui plena vatis Virgilij tuba,

Cui foeta legum mens Trebatij,

Cui rigidi grauitas Catonis;

Doctum probauit; dum lateri suo

Adiunxit altis sensibus intimum,

Curis leuamen, literarum

Participem, fociumquè plectri.

Te Barberinis vidimus additum

Fauis canentem, mellaquè nectari

Attemperantem; mōx Columbam

Remigio calami sequentem,

Quæ portat alis Pamphilium decus,

Gaudens oliuæ germine frondæ:

Te nunc Alexandri beatis

Montibus impositum videmus,

Stellas

192 AD GHIBBESI LYRAM

Stellas eientem cantibus, & comis
Interferentem carmina quereis,
Genti vetustæ Chisiorum
Vndè decus fuit, vndè fulgor ?

Non orbis arcto limite continet
Lyram sonantem latius : occupa
Nubes volatu, parte fulget
Quà rutilum meliore coelum ?

Hic siste : versus laudibus hic tuis
Pares repones . Nos tenues vicem
Nostram dolemus, quòd minores
Vix citharam sequimur volantem ?

*Certamen Apollinis & AEsculapij de Cl. V. IACOBO
ALBANO GHIBRESIO, Gallo-Britanno, Ciue Ro:
poëta, & medico, atque oratore in paucis eximio,
dum sibi uterque illum asserit.*

IDYLLIVM

IOSEPHI MARIAE SVARESII, Episc. Vafionen.

TE super, ô IACOBE, Dij per Olympica litem
Atria certantes agitant, natusquè, parensquè :
Ambo te reperunt . Implere capacia numen
Pectora non vnum potuit : complecteris artes
Ingemo varias : virtus tua cognita tanti est .
Ille comam flauam intonsus, lauroquè reuinctus,
Atquè fides citharæ percellere doctus eburnæ,
Conferit indè manum, Latioquè ex iure prehenfat
Romanum ciuem, veteres imitando Quirites ;
Intenditquè arcum minitans, & tela coruscans
Hæc ait . Auulsas è Pindi vertice Musas
Auspice me, nonnè Ausonias traducis in arces
GHIBBESI ? placido quem natum lumine vidit
Melpomene, in cunis reliquæ fouère Sorores
Pierix, lepidasquè odas cecinère soporis
Conciliatrices . Sed, me præeunte, deditquè

Latenti fugenda, licet Virgo, vbera Pallas,
 Sæpequæ præreptum Gallæ nutricis ab vlnis
 In iuga Parnassi tulit. Hic Aganippide lymphâ
 Plena ministraui tibi pocula: munere nostro
 Flere elegis, resonare epicis, lyricisque iocari,
 Omnibus & numeris concessum est pangere versus.
 Eloquium, me authore, dedit tibi Suada Latinum;
 Sic nitida vsquæ fuit leni facundia tractu,
 Nectare sic dulci tua penna imbuta liquescit.
 Ut scitè canis! ut loqueris! non è grege vatuum es,
 Quæis ego venalis, quæis mercenaria vena,
 Qui malunt vitare famem, quàm quærere famam.
 Non è rhetoribus, vacuos quorum ille manipulos,
 Et turbam non rore inflatam risit Achæo.
 Horum opera vna dies delens rapit: at tua tersa
 Carmina perstabunt multis illustria lustris;
 Clarior & seris reuirescet gloria seclis,
 Quaquæ patet, toto diffusa vagabitur orbe.
 Tu me perge sequi; natum præferre parenti
 Dedeçet. Hic corradit opes, dum corpora curat,
 Emungitquæ hominum loculos, dum consulit agris.
 Verùm ego perpetuum, cui velificaris, honorem,
 Regum & amicitias, populi plaususquæ, sophosquæ
 Largior, æternumquæ parit mea laurea nomen.
 Dixerat: indè moræ impatiens Asclepius infit.

Parce, Pater, veniam exoro. GHIBBESIVS omni
 Iuridicâ meus est ratione: silentia cogit
 Rumpere ius causæ, licet alta, repressaquæ dudum;
 Cogit & affectus. Medicus quis doctior illo
 Corpore grassantes languenti expellere morbos,
 Et nauulo spoliare senem, qui portitor Orci
 Pallentes animas conuectat trans vada Lethes?
 Nonnè sacramentum dixit, quod sanxerat olim
 Hippocrates, certumquæ suis mandârat alumnis?
 An verò periurus erit? mea transfuga castra
 Deseret? & lepido quia gaudet ludere versu,
 Atquæ tuæ Daphnes virides confringere morfu
 Visus erit bacças, semper tua signa sequetur?

N

Et ti-

194. AD GHIBBESI LYRAM

Et tibi mancipio, nexuquè videbitur arcto
 Addicendus, Apollineis sacrandus & aris?
 Præcipiunt leges, Prior est qui tempore, iure
 Ut quoquè sit potior: liquidò fateare necesse est
 Ergò ex asse meum. Castrensis more peculi
 Vendico eum: nequit id genitor sibi fumere, sicùt
 Quod vocitant aduentitium, aut à patre profectum.
 Illum ego ditabo, nequè laurum respuet, aurum
 Præferet, vt viuunt homines; virtutibus addet
 Diuitias, prisco Stoicæ de dogmate sectæ,
 Et cumulabit opes, inuitamenta bonorum:
 Queis sine, nec magnis potietur honoribus vllus,
 Te licèt, ac omnes habeat cum Pallade Musas.
 GHIBBESI dilecte, caue (conuersus ad ipsum
 Inclamat) nè te transuersum fulgor inanis
 Gloriolæ rapiat, genmataquè vincla recusa,
 Cultores malefida suos quibus implicat aula.
 Est & honos medicis, inibi nequè præmia defunt.
 Plauditur his viuis, volitant & in ore virorum
 Fato etiam functi, fumantquè herõibus aræ.
 Cede igitur, rogo te, genitor. Subiungere plura
 Mercurius vetuit tensâ (quâ nexuit angues)
 Virgâ. Cœlicolùm ruit hinc, illincquè Senatus,
 Concilioquè habito post iurgia multa tonando
 Iupiter ascendit solium: sub pondere vectes
 A Erati tremuère, gementiaquè astra dedère
 Scintillis latè excussis quasi signa timoris:
 Mòx exporrecto sic ille enunciat ore.

Ad trutinam Themidis causas expendimus æquâ
 Lance, sed & litem librauimus, & momenta.
 At visum Superis, GHIBBESIUS vt colat ambos,
 Pœoniam alternis, Phœbiquè exerceat artes
 In solidum: nequè detrectet curare salutem
 Spadæ, qui columen Romanæ Sedis, & ipsi
 Delicium Phœbo, quoquè haud acceptior alter
 Asclepi, tibi Felsineâ legatus ab vrbe
 Dum pepulit pestem. Tantum valuère labores
 Principis, atquè pijs fauerunt numina curis?

Disi-

Dicimus hoc omnes meliori more, modoque .

Ast læti edictum iuncto velut ore probârunt
Cœlicolæ : gnatumquæ suum complexus Apollo
Assensit, gratesquæ Ioui persoluit vterque .

Iamque Deo fit par gemino GIBBESIVS vnus :
Et vates canit, & medicus subtilia vitæ
Fila vel inuitis gestit producere Parcis .

LEONIS ALLATII *in clarissimum oratorem, poetam, &*
medicum IAC. ALB. GIBBESIVM ;

I A M B I .

Εξάρετον γήθησε Παρνησᾶ λόφῳ ,
 Ἄσοι δ' ἐπιοσίρτηα ἠδονῆς ὑπο
 Πολλῆς, γέλωτα θέντες ἐκπεπληγιδύον ,
 Ὅτ' αὐτόθ' ἦλθεν Δεπῆς μουσηγέτης
 Ὀμηροῦ, ᾧ φθόνηα ἔ μόνον πέδου
 Ἡρώες, ἀλλ' οἷς ἔδεν ἐλλείπει, πόλε
 Κρατουῦτες, ἄκρας εἶνεκεν πανδοξίας .
 Ἐκνιξε δ' αὐτοὺς ἀλλεπάλληλῳ χάρις
 Φοιτῶσα, Ταρφεῖς ἦμῳ ἐκ κοινῆς σένης
 Πόθ' ἔσκονᾶντες ἀμφὶ Παρνησᾶθ' δεᾶ ,
 Ἡν Λέσβῳ ἐξαναῆκεν, ὃν Κάδμου πόλις,
 Ὅν Γείνατ' Ἄσπερα. Πλείονες τ' ἐπὶ τοῖσδε σιν
 Οὐς ἐκ ἀνένεποιμ', ἵνα μὴ λυπῶν λέγω.
 Ἄλλ' ἐδέμην Τάρπηα, ὅτ' ἂν οἷς φίλαι
 Μοῦσαι φέρην παροτῆια μὴ ὑμνητὰς πόρον ,
 Μᾶλλον δ' ἄκερον παρβαίντα ῥητόρον λόγων
 Μύθων ἀκεσέρον τε δέμηνιοι λεῶν

N 2

Α' αψ-

Ἀπείρον, ὠρχήσαντο πρῶσιν ἄφρονας.
 Οὐπω δὲ τόσον Τέρφθεν, ὄσον ὀπωόταν
 Ἐΐθη ποροσελθῶν ΑΛΒΑΝΟΣ ΓΙΒΒΗΣΙΟΣ,
 Καρῶ σέφεασι μυρίοις ἔσεμυθύθη.
 Τελασὶν δ' ἀρῖσεύεσκε, φέρτερόν πολὺ
 Ἄλλων ὀπισημασι Ξιασὶν ἐμωρέπων,
 Τὰς οἱ παρέχεν ἀρκέσας Ἀσκληπιδὸς,
 Ἐρμῆς, Ἀπόλλων Τ' ἀφνεὸν πορεσθήιον.
 Μίας δ' ἐκᾶνοι γήτο καρδίας πορόμοι,
 Τέχνῳ ἐπεὶ κτήσαντο παρ' πέσον μίαν.
 Ὅ δ' Ἀλβανὸς πλούτησε Ξιασὴν καὶ μόνον.
 Ἐΐθεν μὲν ἄλλες μενοκαρδίε βροτοί
 Ἐπώνυμον λείεσιν, ὁ δὲ Γιββήσιον
 Ὁ Ξιασαριτεὺς, Ξιασοκαρδίον κλύει,
 Λόγῳ δ' ἀπλῶ πέφυκε πᾶσι παρ' Ἰσοφοῖς.

GVILIELMI GHIBBESII Patris in Parnassum IACOBI
 ALBANI, filij sui.

EPIGRAMMA.

Monstræ canis Gryphi Scythicæquæ stupenda paludis
 Parturit hæc gemmas scilicet, ille rapit.
 Vngue tamen vacuo, nudatum & Grypha smaragdis
 Vidimus: es furti conscius ipse magis.
 Cur tamen ipse magis? Gryphisquæ, Scythisque lapillos
 Diceris hamatâ surripuisse manu.
 Creditur, argutis niteant cùm scripta figuris,
 Gemmas te numeris inseruisse tuis.

Viro

*Viro incomparabili, D. IAC. ALB. GHIBBESIO, M. D.
& in Sapiencie Lyceo Romæ, rhetorum magistro,
FRANCISCVS DE SIMONIBVS, illius popularis, gratu-
latur summam tum pœtica, tum oratoriae facultatis
scientiam.*

O D E.

D Icar profanus, oro, nec posthac sacram
ALBANE, libem Castalim,
Si, te relicto, prœlia, atquè Achæicas
Cantu quadrigas suscitem.
Quæ mira priscis visa sunt ætatibus,
Et dignus intonso Deo
Labor. Tua sed amica laus nos occupet,
Quem scetulum, ac cœlum super
Hominum beata tollit admiratio.
Quis eruditorum lyras
Te, te canente, temporum desideret?
Dicente, quis facundiam?
Mirandum, olores omnium varum tuo
Nisi immigrârint pectori.
O magne Pandoræ nepos! quem maximum
Urbs expetiuit Romuli,
Scientiarum liberis antistitem:
Quemquè inuidendum Cecropi
Sapiens Lyceum iam obstupescit, & tuis
Rostra intonata vocibus.
Cui vena, puri qualis electri iugo
Fluentis ex Hymettio,
Intaminatis labitur sermonibus.
Da, Musa, da recentibus
Huc ferta compta laureis; GHIBBESIVS
Currus moratur aureos.
Cuius profectò nec triumpho purpuræ
Deerunt, tuo dum, ô Spada, se
Sub literato texerit conchylio.
At nos minutis interim

N 3

Tur-

198 AD GHIBBESII LYRAM
Turbam minutam fistulis illi fat est
Sonare plaudentes; Hic est.

*De Astræa Regnante ab incomparabili pœta, D. IAG:
ALB. GHIBBESIO, lyricè cantata atquè edita sub au-
spicijs Alexandri VII. IOS. VGOLINVS admirator
hoc qualecunque elogium submittebat.*

N Vllus Alexander, te vate, requireret Homerum,
Quandò, ALBANE, tibi tantus Apollo fauet.
Regnantem canis Astræam, quo carmine terris
E cœlo Astræam vel reuocare queas.
Viuat Alexander, reduciquè in Virgine regnet,
Nec post fata queat, si canis ipse, mori.

FRANCISCVS LVCIDVS in *literarum Trismegistum*
IAC. ALB. GHIBBESIVM.

E P O S.

N On vlli, aut tandem paucis, ALBANE, dederunt
Dî dona, quæ solus tenes.
Hisquè vnus meritò nostrâ hac ætate superbis,
Minora vt inter sidera
Cynthia, vbi iunctis illuxit cornibus alba,
Syluasquè lustrat inuias.
Hinc etenim solus diuino percitus œstro
Latina condis carmina:
Quorum non vnquam te, pulcher Apollo, puderet,
Cui parer Aœnidum chorus.
Illinis atquè illinc mansuro verba papyro
A lege prorsùs libera:
Qualia Cecropidis, ipsisque Quiritibus olim
Audita constanter negem.
Quin etiam medicâ præcellis Apollinis arte,
Quam nobili illustras stylo.
Quòd si carminibus, queis præstas, hoc quoquè iungo,
Apollo cur non sis mihi?

Per-

*Perillustri & admodum Excellenti D. D. IAC. ALB.
GHIBBESIO, Emin. Principis, Card. Spadæ medico,
poëta eximio, CLAUDIVS GRATTVS perpetuus tanti
viri admirator, cum veneratione assurgit.*

O D E.

A Vdio, quales Venusina Siren,
Delio plectrum moderante, cantus
Vuidi quondam per aprica fudit
Tyburis arua.

Non ad arguta numeros Thaliæ
Lætior Pindus sonuit, vel Hæmus,
Cum suas vidit citharæ sequaces
Currere fyluas.

O sales puri, niueique lusus!
O ioci digni Charitum labellis!
Tæiæ quando fidicen Camœnæ
Talia lusit?

Cæteris parcus, tibi largus vni,
GHIBBESI, plenis iubet ire riuus
Hippocrenæ laticis liquores
Magnus Apollo.

O decus vatam! nequè, te canente,
Spiritus poscam senioris æui;
Nostra nec prisca monumenta laudis
Sæcla requirent.

AEs, ebur, marmor sua fata nôrunt;
Quæ canis fastis data Vaticanis
Nulla vis carpet, memoriuè quondam
Eximet æuo.

Perge, viuaces propera coronas
Maximo Spadæ, meritumque nomen:
Et diu lætis memora daturum
Otia terris.

Tum meis si quid citharæ magister
Annuat votis, fidibus sanoros

GHIBBESI cantus sequar, & beata

Tempora Spadae

Concinam. Veris populus Quirini

Plausibus reddet numeros, dataeque

Sæpius laudes recinet iocosae

Filia vocis.

Interim si quid vacuus sub umbrâ

GHIBBESI, ludes, agè, dic triumphos

Gallicæ gentis, neque vota falle

Vatis amici.

*Pœsi ac medicinae GHIBBESIANAE applaudit THOMAS
BARTOLINVS, Casp. F.*

M Vsa diù dubiam traxit de corpore mentem,
Frigida cùm tristes iungeret illa manus.

Membrorum visi nimium languere calores,

Ingenijque simul deficientis amor.

Iamque nihil viventis habens decessit Olympo,

Vt medicas infrâ sollicitaret opes.

Visa per anfractus tenerum deflectere gressum

GHIBBESIO tanti nominis, arte Deo.

Huic soli confessa viam submittit habenas,

Atque salutiferi numinis instar habet.

Quod nequijt cœlum, victâ tellure, medetur

Inclyta GHIBBESII mensque manusque mei.

Vt modò mens redeat, rigidaque iniuria famæ,

Non opus alterius sollicitare fidem.

Det mihi, quod tantis superest virtutibus, vnâ

Exiguam facili reddat honore decus.

GHIBBESIVS placidos spargens cum lumine vultus

Annuerat voris, credula Musa, tuis.

Ad mentem corpus, moriturae nuncia famæ,

Ingenio extinctas suscitât ille faces.

Scilicèt ad trepidos lassati corporis artus,

Non satis expertas exhibuisse manus.

Æthereos simul, & cognati sideris æstus,

Et Phœbo exemptas hic moderatur opes.

Hoc

Hoc duce, Phœbai cessauit carminis omen,
 Et lyra mutato sidere victa sonat.
 Numina dum terris, & egenti lumine Musæ
 Aeternum reddis, Suspiciende, iubar.
 Musa tuis meritis, terra est virtute, polusque;
 Ingenio credas cuncta minora tuo.

Τέτιξ μὲν τέτιγι φίλῳ.

IAC. ALB. GHIBBESIO, alteri Romana, dn etiam The-
 banae lyrae fidicini atque columini, IANVS NICIVS
 ERYTHRAEVS hoc amoris & honoris monumentum.

O D E.

Sunt & deserto vatibus inuicem
 Vates amoris. Scimus, ut æmulo
 Latôis offulsura fratri
 Sæpè rubet maculis & auro.
 Virtutis hoc est, non leuis ingens,
 Famæque ab vno dissimilis iugo:
 Dant fata paucis inuidendam,
 Nec nisi Dîs, meruisse laurum.
 Stetere magno sic labor Herculi
 Alpina quondam vellera; post, tibi
 Per Vaia deduxisse fila
 Non humiles dederunt Camœnæ,
 Doctum elocurâ Pallade Thespijs
 Hæc sponte lucis: Surgite candidi
 Dirces alumni, ne sub vrnâ
 Semper Echionâ iacentem
 Plorate cycnum. Pindarus entheis
 Exultat vndis alter, & omnium
 Par lingua Nympharum sepultas
 Excitat ad noua plectra Thebas:
 Nec tu sonantem victor ad Ausidum
 Non & Latinâ GHIBBESII lyra
 Gaudebis, vndantemque, Flacce,
 Iam Thamesi propiore Tibrim

Mira-

Mirabere alto stare silentio :
 Læuus Polonis Vistula fontibus
 Exhibit ; haud illi per omnes
 Degenerat minor vnda ripas .
 Quòd si fugaces Mercurio est opus
 Tardare manes, èn cui virgula
 Decedat, Aesclepîquè rursùm
 Digna humeris volitare palla .

*De summo dictatore interioris literaturæ , Cl. V. IAC.
 ALB. GHIBBESIO , Poëta & Medico , cunctis bonis
 artibus ornatissimo, IAC. PHILIPPI CAMOLAE syn-
 cerum iudicium .*

GHIBBESIO tangente lyram, quis concinat ? vnus
 Ipse canit fidibus carmina digna suis .
 Parnassi arrident cui syluæ & numina : risit
 Aurea cui nostri Quercus auita Iouis .
 Ore tonat, dum verba facit : dùm concinit, ipsùm
 Credimus hîc Phœbum sollicitare fides .
 Sentio, dum loquitur, tonitru mea corda cieri :
 Scilicèt Arpini fulmen in ore gerit .
 Nunc vigil insudat, Mediciquè exemplar adornat ;
 Et sibi Parçarum vendicat imperium .
 Nomina, dum cecinit, Lethæis abstulit vndis ;
 Corpora nunc letho subtrahit arte pari .
 Praterèa mores multorum vidit, & vrbes,
 Et secum ex illis optima quæque tulit .
 Arte characteres mirâ, si postulet vsus,
 Pingit fidereis æmula signa notis .
 Extremis etiam famâ celebratur in oris ;
 Nomen & inuidiâ maius vbiquè gerit .
 Si patriam, & patrem, & pro religione paternas
 Vltrò amisit opes, restat auita fides .
 Thesaurosquè alios animi penetralibus abdit,
 Lædere quos vnquàm fors inimica nequit .
 Diuitias, rate quas fractâ vorat vnda, quid opret ?
 Quas secum in littus deferat, intùs habet .

Amif-

Amiſſis cūr ergò opibus triſteretur auitis,
 Diues & ingenio, diues & eloquio?
 Purpurei Spadae ternos quoquē repperit Enſes,
 Quorum ope ad officium fata inimica trahit.

IOSEPHVS SILOS *ad Pindarum rediuuium*, V. Cl. IACO-
 BVM ALBANVM GHIBBESIVM, *in Roſſap. utriuſ-*
que Linguae Prof.

O D E.

QVo te volucris Pegafus vngulâ,
 ALBANE, pennâ quò rapit alite?
 Sublimiori iam volatu
 Pieriâ petis aſtra fronte.
 Is trans Olympum ſcilicèt arduum,
 Et laureatæ culmina Phocidos,
 Cœlumquē ſcandis celſum, & addis
 Sidereo noua plectra cycno.
 Hinc mentis ardor plus calet igneis
 Immixtus aſtris; & furor entheus
 Spirat quid altum, concitatquē
 Ingenium propiore flammâ.
 Præclara quiſquis facta, vel inelyta
 Proſtare ſeculis nomina peruelit,
 Laudesquē ferri, quâ remotos
 Verberat Oceanus Britannos;
 Supplex ad aram percelebrem tuæ
 Muſæ vapore thure litauerit:
 Et nuncupatis ritè votis,
 Te, altiſonamquē tuam Cancenam
 Imploret. Hymnis vecta curulibus
 Sic magna virtus æquora tranſuolet;
 Sic fama certet multilinguis
 Solis equos ſuperare curſu.
 Quæ gens Latinis diſſita finibus,
 Seu Cancer vrat ſidere torrido,
 Seu Parthæſis diuexet Vrſa,
 Quem lituo celebras diſerto,

Igno-

Ignorat? aut quem non calor æmulus

Vulgi supremo miscuit æthere,

Si tu canas bellè, & decoro

Dixeris ingenio merentem?

O, maeste grandi pectine: tempora

Si te tulissent aurea; si tuum

Vocale ebur, plectrumquè prisco

Nobile personuisset ævo;

Quas Smyrna lauros occupat innubas,

Quas clara Dirce, doctaque Daunia,

Dictante Phœbo, vox sororum

Aönidum tibi destinâisset.

Quæ fusa chartis nectaris Attici,

Et diues auro copia! Pindaro

Tu maior acri, doctiorquè

Mæonide, nitidoquè Flæcco.

Illustre pergas tangere barbiton,

Mulcere & aures carmine Principum:

Externa dum pangis, videris

Ipse tuas numerare laudes.

*Summi viri I. A. GHIBBESII raras corporis & animi
dotes IOANNES VESLINGIUS Profess. Patau. eiusq;
in medicina Promotor Germano, id est, candido mentis
affectu & iudicio suspicit ac veneratur.*

G Eryonem terno finxerunt corpore vates,
Et magnâ vastum laude tulère ducem.

At maiora sequi mentem facer impulit ardor,

Annuat & votis doctus Apollo meis.

Musaquè tergeninis redimito tempora fertis

Audet ter magno plaudere GHIBBESIO.

Gallia quem coluit, dedit Anglia, & Italus ornat,

Cuius & Hispano personat axe decus.

Non stupet illa virum, cui triplex pectus anhelat,

Ast vnâ triplicem mente latere Deum.

Iam te Pierides lauro cinxère Sorores:

Vinbrat diæ tuum nunc Medicina caput.

Stem

Stemmaquè fers Sophiæ . Perfectus redditur ordo ;
Clarius hac Clario cerneris arte Deo .

Tergeminum reddunt virtus quoquè, patria, sanguis ;
Sic tua perfectum gloria scandit iter .

*PALLAS Anglicana Audomari hospitata Cl. V. alumno
quondam suo , D. IAC. ALB. GHIBBESIO , M. D. ac
in Ro: Sapientia politioris literaturæ Professori .
Collegij Anglorum Audomarenfis nomine .*

O D E .

Vigilnè cerno prodigium insolens ?
An fraudulentâ noctis imagine ,
Fallace quæ ramo refixa
Vana ciet simulacra, ludor ?

Quæ nostra miro lumina territant ,
Quæ monstra visu è quæ species viri ,
Formaquè, mutatoquè vultu ,
Aligeros imitatur artus ?

En iam biformi plumea corpore
Pellis residit ; (Iupiter hanc amet
Ledæus :) expanduntur albæ
Brachia per, digitosquè pennæ .

Agnosco : sacrum versus in alitem
GHIBBESIANÆ splendor adoreæ ,
Meusquè, Musarumquè foetus
Aërijs petit astra bigis .

Formosiori non quatiat pede
Stellata Diuûm tecta Diespiter :
Neposûè Atlantæus liquentes
Tranet agros meliore gressu .

I Dædaléo ocyor Icaro ,
Non vſitatâ nec tenui vola
Pennâ per auras, quem Camcænæ
Axe vehunt metuente frangi ;

Stipata doctis Suada Sororibus
Te semper anteit : te Charites amant ;

Lauro

Lauto allaborantes roseta
Virginis decorare fertis .

I, celsa pennis non homini datis ,

Expertus auras, fidera vertice

Feri triumphali, viasquē

Icariā vetitas ruinā

Perrumpe velox ; nec vitreo tamen

Ponto daturus nomina, at aureis

Præstantis inferturus astris

Eximium ingenij trophæum .

I, perge Romæ principis urbium ,

Spes perge gentis tertia Romulæ ,

Cui Phœbus immortale nomen

Aônio pariet triumpho .

Tu laureatus Mercurialisium

Ductor virotum ; nobilis artium

Magister ; inclytumquē quondam

Castaliæ columen palæstræ .

Consultus almæ tu Sapientiæ

Phœbæa dices iura Quiritibus :

Priscumquē Parnassi decorem

Palladiâ renouabis arte .

Minace quandò percitus impetu

Excelsa Rostris culmina verberas ,

Exuberantis vitreumquē

Ingenij fluum recludis ;

Credent diserto pectore melleas

Duxisse venas eloquij Deam ,

Cœloquē delapsam Mineruam

Nestoreas animâsse voces .

Ceū concitatus labitur arduo

De monte torrens, Solis vbi niues

Diffoluit æstus, GHIBBESINA

Nectareo ruit ore Suada .

Sic docta pleno flumina gurgite

Deuoluis ; ipsi sic numeris Polo

Non erubescendis habenas

Attonitæ moderaris aulae .

Quòd

Quòd si canoro blandiùs Orpheo
 Audita saxis barbita temperas ;
 Dicenda si Musis trophæa
 Pindarico resonas cothurno ;
 Amicæ certant tempora nobilis
 Phœbæa frontis præmia cingere ,
 Promptæque vati laureatas
 Pegasides properant coronas .
 Romanus alto digna silentio
 Miratur orbis carmina : dum ducum
 Pugnas, superborumque claros
 Romulidum recinis triumphos .
 Quin ipsa mōx septemgeminos tuis
 Regina mundi carminibus stupens
 Colles, triumphantes ouanti
 Roma aquilas tibi subdit vni .
 Felice tantæ mentis acumine ,
 Secunde, quid non efficiet tua
 Alcæe, virtus ; cui noueni
 Turba chori famulatur omnis ?
 O, qui beatis sub penetralibus
 GHIBBESIANI liminis hauriat
 AEstum repressuros liquores ,
 Ambrosiâ pretiosiores :
 Vinâ rigantem plenius aureâ
 Fœcunda vatum pectora Pindarum
 Spernat, nec Hyblæos requirat
 Mœoniæ latices Thalææ .

IOS. MAR. SVARESIVS *iterùm de eodem I. A. GHIB-*
BESIO denunciato, per LEOPOLDI Imperatoris di-
ploma & monile, Poëta Laureato Cesareo, quod misit
ad eum Romam magnificentissimè .

A Sfertus meritò Romæ, raptusque Britannis,
 GHIBBESI, Latæ pompa decusque lyæ ;
 Lauream missa tibi LEOPOLDO à Cæsare in aurum
 Vertitur, idcirco nec pretiosa magis .

Maius

Maius enim precium de Phœbo, & Cæsare sumit :
Est quod conciliant fulua metalla minus .

**IACOBO ALBANO GHIBBESIO, in Ro: Sapiaentia Eloq;
Professori, viriusque artis Apollinea, Poëtica Medi-
caque scientissimo, CAROLVS BOVIVS clari perenni-
tatem nominis auguratur .**

O D E .

ALBANE, viues : ilia tristibus
Rumpantur Orci terra sororibus :
Albane, quâ laudis decoræ
Parte cupis meliore, viues .
Si te sereno lapsus ab æthere
Vtroque Phœbus numine consecrat ;
Tibiquè docti nôsse plectri
Dat numeros, numerumquè venæ :
Obliviosi non tua desidem
Sulcabit vndam gloria fluminis ;
Te dulcis heröum disertis
Inferet Vranie cateruis .
Nec te, cientem quem simili chelym
Audiuit icu natus ad Aufidum ,
Consorte sublimem recuset
Tollere per populos quadrigâ .
Caliginosæ sub nigra Tartara ,
Canendo noctis rumpe silentia :
Licebit omnes annuente
Cum Domino spoliare manes .
Seu tu labantûm fata Machaönis
Manu, & repostis artibus erigis ,
Non te renidens AEsculapî
Diffimulet genitor nepotem .
Sic Spada clarus murice, clarior
At mente retur : qui tibi credidit
Sese medenti, tequè tantæ
Præsidium iubet esse vitæ .

At

At ille viuax viribus integris,
 Florentiquè vincat secula Nestoris,
 Mercede te non otiosâ
 Munificus tamen inter aulæ
 Refert honestos, & fouet affectas.
 Dulce & decorum est ingenio frui
 Vatum, & seueras temperatis
 Carminibus releuare curas.
 Hoc eruditi tu tibi consulis
 ALBANE, censu diuite pectoris,
 Et patriâ exul perduelli,
 Ciuis vbiquè futurus, Anglo
 Cedens, tuorum iura penarium
 Remittis vltro. Te, tui & ingenî
 Tecum feraces extulisti,
 Ingenuâ & colis arte campos.
 Cælum procellis sæuiat: aspero
 Tellus Tonanti non tua supplicat:
 Nec sortis vllò, temporumue
 Mentis opes quatiuntur ictu.
 Nec te profanæ dira pecuniæ
 Cupido torquet; pectore sobrio
 Sed pauca poscens, vota rides
 Mœonij auriculasquè regis.
 Vrna indifertum tantula diuitem
 Totum coërcet, nec sinit egredi:
 Inscribe nomen; sed decorum
 Illud onyx, vel iaspis arte
 Cælatus omni non tamen efficit:
 Membrana simplex te poterit, nigro
 Et tincta succo, sed diserto
 Sed calidum sapiente Phœbum,
 Orbisquè, & æui transuehere vltimos
 Claro sonantem murmure terminos.
 ALBANE, viues; hoc tuis, hoc
 Posteritas meritis reponet.

Εἰς πολυθρύλλιτον ἄνδρα, τὸν ΙΑΚΩΒΟΝ
 ΑΛΒΑΝΟΝ ΓΕΙΒΕΣΙΟΝ, χρυσῆ Σεραῖ
 ᾧ δὲ ΛΕΟΠΟΛΔΟΥ τῆ Ρωμαίων αὐτο-
 κράτορος κεκοσμημένον, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ
 ποιήσεως.

SIMONIS PORCII *ad maximum Virum*, D. IACOBVM
 ALBANVM GHIBBESIVM, *Laureatum et Torqua-*
tum Poëtam à Casare Augusto nuper factum.

E P I G R A M M A.

Στέμμασιν ἀφάρτοις κεφαλὴν Σὴν σέψου
 Ἄ πολλῶν

Πρῶτον αἰδομένης, νυῦ Λεόπολδος ἀναξ.
 Ἄλλά γε Μισάων χαρίτας μόνον ὥπασε κείνος
 Κοσμήσας ψυχὴν, ἔτος ἔδωκε βίον.
 Σῆς ἀρετῆς ζαθέης δῶκεν γδ Σύμβολα Γαίῃ
 Ὀλβια καὶ πμῆς, ἠδὲ φιλοφροσύνης.
 Γειβέσιος τίνων μεγάλως κοσμήτορας ὄντως
 Φοῖβον εἴης δόξης, καὶ Λεόπολδον ἔχῃ.

IOANNES DODELIVS *Suevus* D. IACOBO ALBANO
 GHIBBESIO *nostri seculi Lyricorum auctor*.

O D E.

Quid iam Pimpla virens, quid sibi vendicet
 Parnassus proprium? quid gracilis, precor,
 Crasso purius aër,
 Aut quid Sol oriens queat

Prae-

Præferre occiduo? En, fera Britannia
 Fert quicquid Latium, quicquid Apulia
 Et doctæ cecinere
 Thebæ melliflua lyrâ
 Longo est veridicus tempore creditus
 Flaccus, Pindaricum non imitabile
 Lapsuro omne vulgans
 Carmen: GHIBBESII tamèn
 Nunc postquam intonuit barbitos enthea,
 Quod dixit, reuocat; quemquæ sibi parem,
 Miraturquæ gemellum,
 Anceps tollit, & æmulus,
 Mixto cum trepidâ lætitiâ metu:
 Nam clarè videt haud currere se amplius
 Solum, dùm sua sentit
 Passu tam valido premi
 Retrò signa pedum. Deindè periculum
 Victores geminant astrologi noui
 Præcurrente Tychone, &
 Palmam Christiadûm nouus
 Priscis eripiens gymnasijs Plato,
 Coelum quem supero numine præditum
 Non produxit Aquinum.
 Sic dùm GHIBBESIVS mouet
 Plectro nunc Latio bella noua, & stylo
 Tam arguto ferit, & mulcet acumine,
 Tam & sermone Latino,
 Quem vel Tullius ambiat:
 Flacci Cæsareo munere splendidus
 Se iungit lateri, & Delphici Apollinis
 Voto, iura poëtis
 Dat Parnassia cæteris.

PVRPVRA PRINCIPIVM LAVDIS, DET PVR-
 PVRA FINEM.

Cl. V. IACOBO ALBANO GHIBBESIO, *poëta, physico-*
què eruditissimo, ob Carminum libellum, FRAN-
 CISCVS ANGELVS CARDINALIS RAPACCIOLVS
gratulatur.

Q Vænam Musa tibi curuandas carpere lauros
 (Vates) debet ? quælibet, atquæ simul .
 Communis gratusquæ fauor te ritè coronat ,
 Carmine quandò tuo quamque nitere iubes .
 Quæque tuum iactat se nobilitasse libellum :
 Par est à cunctis nunc tibi ferta dari .
 Ipse suum donet per te magè clarus Apollo ,
 Ut cingat dignas æquâ corona comas .
 Patris ad exemplum nudabit tempora Natus ,
 Cùm meritò Asclepi laude superbus oues .

DIPLOMA
CAESAREVM:

Per quod à LEOPOLDO I. Imp. semper Augusto, IACOBUS ALBANVS GHIBBESIVS, Pœta Laureatus constitutus & enunciatus fuit.

LEOPOLDVS diuinâ fauente clementiâ Electus Romanorum Imperator semper Augustus, ac Germaniæ, Vngariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclauoniæ, &c. Rex: Archidux Austriæ, Dux Burgundiæ, Brabantiæ, Styriæ, Carinthiæ, Carniolæ, Lucemburgi, ac Superioris & Inferioris Silesiæ, Vvittenbergæ & Teckæ; Princeps Sueuiæ; Marchio Sacri Romani Imperij, Burgouiæ, Morauïæ, superioris & inferioris Lufatiæ; Comes Habsburgi, Tyrolis, Feretis, Kyburgi, & Goritiæ; Landgrauius Alsatiæ; Dominus Marchiæ Sclauonicæ, Portus Naõnis & Salinarum. Honorabili, docto, syncerè Nobis dilecto IACOBO ALBANO GHIBBESIO gratiam Nostram Cæsaream & omne bonum. Etsi virtus, quam certissima plerumquè præmia, honor videlicèt atque amplitudo, tanquàm indiuiduæ comites excipere solent, seipsa contenta, alienæ laudis adminiculo non indigeat, sit tamen, vt, cum magnorum illa Principum, Regum, atquè Imperatorum elogia decoratur, hoc se quoquè conspectiorem reddat, alijsquè ad simile virtutis brauium laudatissimis actionibus consequendum, acriores stimulos addat. Vndè & Nos ipsos Dei Opt. Max. nutu & benignitate ad hoc sublime Imperatorij nostri Solij fastigium, eâ cumprimis ratione erectos esse existimamus, vt velût ex eminenti quadam Orbis speculâ, mortalium actiones intuentes, eos potissimum, qui & vitæ morumquè probitate, ac literarum optimarumquè artium scientiâ & eruditione cæteros antecellunt,

& seù de Nobis, Sacroquè Romano Imperio, seù de Inclytâ Domo Nostrâ Austriacâ quoquo modo benè mereri student, nostrâ autoritate atquè gratiâ non solùm fouere complectiquè, verùm etiam illorum naturæ animiquè dotes elogio nostro probare, & ob easdem illos ipsos meritis præmijs honoribusquè afficere debeamus, quò nimirùm & alij similiter ad optima quæque virtutum studia capessenda inflammentur ardentius, & ad inseruiendum Nobis Reiquè publicæ tantò incitatiores accedant, quantò magis vident vniuscuiusque virtuti condigna præmia & ornamentorum gradus apud Nos propositos esse & constitutos. Quandò itaquè multis fide dignis ac præclaris testimonijs edocti, benignè considerauimus te IACOBVM ALBANVM GHIBESIUM, patriâ Anglum, à primis ætatis tuæ temporibus nil magis curæ habuisse, quàm vt animum tuum, omnis recti boniquè flagrantem, non solùm vitæ morumquè integritate, ac alijs laudabilibus virtutibus, sed etiâ bonarum præsertim literarum studijs, aliarumquè rerum vsu & experienciâ excoleres: Tequè hunc laudabilis intentionis tuæ finem in eo vel maximè consecutum esse, quòd, cum post multorum annorum operam tam humanioribus, quàm altioribus literis indefesso labore impensam, animum tuum Poëtices studio peculiari amore & industriâ addixisses, & in eo præstantissimum ingenium tuum eximiâ cum perfectione excoluisses; varijs pulcherrimorum carminum generibus in lucem editis, ac præsertim illis Compositionibus tuis Poëticis, quas Nostro & Dilectissimæ Coniugis nostræ, Augustissimæ Imperatricis, Nomini nuper ad Nuptiarum nostrarum festiuitatem inscripsisti, ac consecrasti; quasquè Nos summâ cum satisfactione & delectatione legimus, eam egregiam facundiam, nobilitatem, doctrinæ ac ingenij iudicijquè præstantiam spectandam dederis, vt communi omnium, qui præfatas Compositiones tuas poëticas Nobiscû legerunt, voto à Nobis dignus habitus fueris, quem inter præcipuos & famâ celebres Poëtas numeraremus: Prætereâ, te etiam eximiam fidem ac deuotionem erga Inclytam Domum nostram Austriacam, nec non incensum simul rerum no-

stra-

strarum, ac boni publici promouendarum studium, exemplo maiorum, ac Consanguineorum tuorum, ex quibus Cognatus quondam tuus Ioannes Tailer, Serenissimi Regis Angliæ Residentem in Aulâ nostrâ Cæsareâ ternis vicibus laudabiliter egit: Colonellus verò Guilielmus, frater tuus natu minor, in bello Pragensi pro seruitio & defensione Sacri Imperij vitam reliquit, luculenter demonstrâsse; ita vt rem hisce insignibus meritis tuis omnino debitam Nos facere arbitrati simus, si te specialibus etiam, quæ tuæ virtuti, ac literarum scientiæ experientiaequè conuenire videntur, honoris titulis, insignibus, ac prærogatiuis ornaremus decoraremusquè. Motu itaque proprio, ex certâ nostrâ scientiâ, animoque benè deliberato, te prædictum IACOBVM ALBANVM GHIBBESIVM, Poëtam Laureatum Cæsareum benignè declarauimus, deputauimus, atque constituimus: Prouti tenore præsentium declaramus, deputamus, atque constituimus: Decernentes, & præsentis Nostro Cæsareo Edicto firmiter statuentes, quòd in omnibus Ciuitatibus, terris & locis Sacri Romani Imperij, & vbilibet terrarum, omnes tam legendi, docendi, Cathedram ascendendi, explicandi, quàm alios quoscunque huic Poëticæ dignitati conuenientes actus facere, & exercere, nec non omnibus & singulis alijs gaudere & vti Priuilegijs, prærogatiuis, exemptionibus, libertatibus, concessionibus, honoribus, præeminentijs, fauoribus, Indultis & gratijs, ac alijs quibuscunque gaudere, potiri, vti ac frui possis & valeas, quibus cæteri Poëtae Laureati, qui in Academiâ & Vniuersitate Viennensi, Parisiensi, Ticinensi, Bononiensi, Patauinâ, Perusensi, Coloniensi, Papiensi, Pisanâ, Senensi, Ingolstadiensi, & quolibet alio publico & priuilegiato Gymnasio promoti, vel etiam à Nobis, ac Diuis Romanorum Imperatoribus ac Regibus insigniti fuerint, seù aliter quocunque modo talia Insignia acceperint, gaudent, potiuntur, vtuntur, & fruuntur, quomodolibet, consuetudine vel de iure: Harum testimonio literarum manu Nostrâ subscriptarum, & Sigillo Nostro Cæsareo munitarum.

Datum in Arce Nostrâ Laxenburgi, die secundâ Mensis

116 AD GHIBBESII LYRAM
fis Maij, Anno Domini Millesimo Sexcentesimo Sexagesi-
mo Septimo, Regnorum Nostrorum Romani nono, Vn-
garici duodecimo, Bohemici verò vndecimo.

LEOPOLDVS.

Ad Mandatum

SACRAE CAESARAE MAIESTATIS
proprium;

Christophorus Abele D. L. &c.

Registe.

Hermannus de Berlinghoff, mai. prop.

Em

Eminentissimi Principis, Card. SPADAB litera commendatitia IACOBO ALBANO GHIBBESIO data ad FRANCISCVM Atestinum, Sereniss. Mutina Ducem.

CVM mihi renunciatum esset Celsitudinem tuam in eo totam occupari, virum vt aliquem literatum, linguarumquè complurium ac virtutum scientem reperiat, qui filiorum principum alteri tradat disciplinas, simulquè præsit Academiae variarum facultatum ad conseruationem & augmentum studiorum etigendæ, in quibus nobilissimæ & ingeniosissimæ iuuentutis desudet isthïc industria; ego quemadmodum in tam generoso consilio Atestinæ domus idæam atquè consuetudinem, quæ nullo non tempore, faurtix & adiutrix exitit bonarum artium, facile perspexi, sic indubitanter fore iudicaui, æqui boniquè pro suâ benignitate vt faceret, si testimonium IACOBO ALBANO GHIBBESIO, homini honesto & nobili, talium ornamentorum impertirem, quem octo ipsos annos mecum familiariter doni meæ versantem penitùs notum habere debui. Is præter Anglicum & Gallicanum sermonem, vtrumque natiuum, callet scribitquè disertè linguam Græcam, & Italicam, & Hispaniensem: cumquè humanioribus sit literis apprimè eruditus, tum verò excolit præcipuè Latinam poësin, maximè lyricam, elegantia, integritate, & formâ dicendi non communi: nec scribit modò, vt dictum, verum etiam, siquid ad rem hoc pertinet, ducit & pingit calamo characteres diuersi generis, & contortione mutationequè mirabili figurarum, quasi colore quodam, venustissimè distinguit. Latè per orbem vagatus est, regiaquè ferè omnes totius Europæ maximas perlustrauit. Verecundum animi ingenium possidet, quietum, simplex, & modestum. Artem medicinæ deniquè, tam eius, quæ in contemplatione, quàm quæ posita est in vsu, penitùs introspectit. Ita vt qualitates hæ singulæ cum grato aspectu præsentiaquè coniuictæ acceptissimum eum, summoquè in honore reddant ijs, queis vel cognoscere, vel conuenire hominem siuè in cœtibus publicis, siuè

siuè

siue in priuatis congressionibus accidit. Proinde Serenitati tuæ, vbi aditum illi ad aulam patefecerit, spero testificationis huius veritatem quamprimùm manifestam futuram. Nihil igitur addo ampliùs, vt qui aliud non specto, nisi vt de omnibus rebus certior facta ad vtilitatis propriæ fructum vtatur notitiâ; atquè vnâ recognoscat in meis intimis sensibus erga nomen & meritum Estense perpetuam atquè constantem voluntatem. Romæ, Idib. Martijs, 1653.

Ornatissimo Viro, D. IAC. ALB. GHIBBESIO, *Med. D.*
FAMIANVS STRADA, S. P. D.

NAe tu liberasti prorsus egregiè fidem tuam. Hodæporicon pollicitus, vt primùm descripsisses, vnâquè Oden & alteram, non illo solùm beasti me, sed harum etiam fasciculo cumulasti. Quid de epistolâ dicam comite, quàm styli veteris & elegantix, tam eximix plenâ cuiusdam in nos propensionis, officijquè & laudis illustribus notis? Nam de Prolusionibus nostris quòd tantoperè prædicas, mequè ἀμφοτέρων (sic enim loqueris) in oratoriâ & poeticâ facultate esse dicis, voce tu quidem præis mihi præco non incallidus, quæ de tuis ego scriptis proclamare deberem. Centimanum te appella-uerim potiùs: ità epicis, melicis, elegiacis, ità summo, medio, infimo præstas genere dicendi. Exercitatione illâ rhetoricâ in Xauerium nostrum, quam proximè mihi, cum vnâ fuimus, ostendisti, quid obsecro potuit aut vnquam dici pictius, aut ornatiùs institui, aut excogitari sublimius? Comprehendo te nunc totum igitur, mi GHIBBESI, exceptis Græcis tuis, quâ in linguâ narraris famâ minimè surdâ in omnem æquè partem excellere. Quòd scribis expectare te meum cum potestate censoriâ iudicium de his, quæ misisti, vt hæc partes arrogare mihi neutiquàm possum, sic humanitatem ac modestiam planè demirari debeo tuam. Quarè lectum relectumquè cum voluptate semper summâ tuum Iter, quo veterum ad laudem & gloriam equis (quod aiunt) a'bis videris contem-
dere,

dere, remitto integrum, ut accepi; posteaquam versum illum, *Mentio sed quoniam*, qui antecederat istum, *Magnanimus cur non proceres*, quem dixeram coram historicum nimis esse, comperi, ut superuacuum, abs te omissum. Odas verò quinque vario carmine confectas bonâ tuâ veniâ retinere volo, quasi totidem Horatianæ lyræ cantilenas. Ut optimo sanè iurè, meritoquè præconio Musam tuam extulerit in Hispaniâ Cerda noster, Farnabius in Britanniâ, Critici nobiles: post quos haud equidem video cuius Momi maledicum dentem extimescas. His ego laudatoribus accederem libens eo in genere buccinator, sic præsertim impensè rogatus à teipso, nisi mihi iam effæcto omne diù cum Apolline intercidisset commercium. Vale. At ô me ingratum, propè immemorem, summi beneficij tui! Sumptis, quemadmodùm præceperas, catapotijs, mirum quàm subito remisit renum dolor. Hanc adeò habeo gratiam tibi, utinam liceat aliquandò referre. Pluris faciam medicinam istam, quàm Homeri nepenthes. E Collegio Romano, IV. Kalen. Nouembr. M. DC. XLVIII.

*V. ro doctissimo, IAC. ALB. GHIBBESIO, Anglo,
viatori polytropo & polyglossa,*

ATHANASIVS KIRCHERVS S. D.

Vidi opus tuum poëticum verè aureum, opus elegans, Aonijsquè delicijs ità confertum, ut non fallar, si in eo concinnando & Musas & Charitas, & quicquid tandem Parnassus gratiarû habet, allaborâsse dixerim. Admiratus sum cum primis in eo *πανσοφίαν καὶ πολυμάθειαν*, quâ vberi & plenâ amœnitatis venâ legentium animos non allicis duntaxât, sed Heracleoticâ quadam catenâ ita vincis, ut omnium tibi animos deuincire videaris. Ut proindè haud immeritò nominis tui celebritati sequens tetraſtichon pulchrè adaptandum censuerim. Vale, Romæ, ex Museo meo, Kal. Maij, M. DC. LVI.

IN

IN EFFIGIEM
IACOBI ALBANI GHIBBESII,
BRITANNI,

poëtarum huius æui faciliè principis .

MOres & linguas doctum, qui viderit oras
Multorum, meritò postera fama canet.
Tot pro GHIBBESIO certabunt regna, quot vrbes
Ciuem Mœoniden asseruère suum .

FINIS.

